

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΦΩΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15 — 'Εν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Βουλὴ τόσοι ἐπιλήσμων τοῦ ἀξιώματος αὐτῆς τιμάται ὑβρίζομένη ὑπὸ τόσοι διακεκριμένου αὐλικοῦ, οἷος ὁ κ. Κολοκοτρώνης.

«Μὴ Χάνεσαι.»

Λοιπὸν, ἡ ἀντίληψις ἡμῶν ὑπῆρξεν ἡ ὀρθότερα. Τὸ σκάνδαλον κατεπόθη ὡς καραμέλα. Ἡ ὕβρις ἐχωνεύθη ὡς βερμούτιον. Καὶ τὸ ζήτημα ἐλύθη.

Πρῶτον ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἐλύθη ἐντὸς μιᾶς ὥρας μετὰ τὴν γενομένην ὕβριν πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Βουλῆς ὑφ' ἐνὸς τῶν αὐλικῶν του. Ἐντὸς αὐτῆς τῆς ὥρας ἡ ἔπρεπε νὰ μεσολαβήσῃ ἡ σκέψις ὅτι τὰ ἀνάκτορα δὲν δύνανται νὰ ὑβρίσουν βουλευτὴν ἀτιμωρητὴ καὶ ν' ἀποπεμφθῇ ὁ ὑβριστὴς αὐθωρὴ ἢ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἀντίθετος σκέψις καὶ ὁ ὑβριστὴς νὰ μείνῃ εἰς τὸν θέσιν του, προσφιλεῖς καὶ εὐνοούμενος ὡς πάντοτε.

Δεύτερον τὸ ζήτημα ἐλύθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς. Ὁ κ. Αὐγερινὸς ἐάν ἐφρόνει ὅτι ἡ Βουλὴ εἶναι ὁ κυριάρχης, τὰ δὲ ἀνάκτορα θεσμός πολὺ ὑποδεέστερος τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας, ὅτι κατ' ἀκολουθίαν πᾶσα τῶν ἀνακτόρων προπτεία ἐν τῇ αὐτῇ στιγμῇ τιμωρεῖται, θὰ ἐτίθετο εἰς ἀμείστον συνεννόησιν μετὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ αὐτῆς δὲ ἀρνούμενης θὰ διέκοπτεν ὑπ' εὐθύνην του πᾶσαν μετὰ τῶν ἀνακτόρων σχέσιν, μέχρις ὀριστικωτέρων ἀποφάσεων ἐκ μέρους τοῦ σώματος. Ἀλλ' ὁ κ. Αὐγερινὸς συνεφώνησε μετὰ τῆς γνώμης τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ἐξέλαβε μεγάλην πρὸς τὴν Βουλὴν τιμὴν τὴν ὕβριν τοῦ κ. Κολοκοτρώνη καὶ παρεκάθησε τὸ αὐτὸ ἐσπέρας ἐν τῇ Βασιλικῇ Τραπεζῇ ἔχων συνδαιτυμόνα τὸν ὑβριστὴν.

Τρίτον τὸ ζήτημα ἐλύθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Ὡς γνωρίζετε, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βασιλέως διορίζονται ὑποδείξει ἢ τοῦλάχιστον συναινέσει τῆς Κυβερνήσεως. Οὐτε ὁ βασιλεὺς οὐτε ἡ βασίλισσα δύνανται νὰ περιστοιχίζωνται ἀπὸ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἀγνοεῖ ἡ κυβέρνησις, καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην. Κυβερνήσεις λοιπὸν κοινοβουλευτικῆς ἅμα μαθοῦσα τὸ πραξικόπημα ἐνὸς τῶν

αὐλικῶν ὤρειλεν ἐπὶ ἀπειλῇ παραιτήσεως νὰ ζητήσῃ τὴν ὑπομάκρυνσίν του. Ὁ κ. Κουμουνδούρος ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ταραξῇ τὴν ἁρμονίαν τῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Στέμματος σχέσεων καὶ ἂν θέλετε οὔτε ὑπέλαβε τὸ ζήτημα τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ.

Τί δὲ συνέβη;

Ὁ Βασιλεὺς, ἴσως συμφωνοῦντος καὶ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, κατένευσε ν' ἀποστείλῃ τὸν Αὐλάρχην του πρὸς τὸν κ. Καλλιγᾶν καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην του ἐπὶ τοῖς γενομένοις.

Ὁ κ. Καλλιγᾶς περίπου ἀπήντησε τὰ ἐξῆς :

Παρατηρῶ ὅτι ὁ Βασιλεὺς συχνὰ λαμβάνει ἀφορμὰς νὰ λυπῇται καὶ θὰ ἦτο καλὸν ἐὰν ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ ἀρῇ τὰς ἀφορμὰς αὐτάς.

Ὁ ὑβριστὴς βουλευτὴς ἐπάνω κάτω συνεβούλευσεν εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' εἶχε πράξει διὰ λογαριασμόν του ποτε, ρίψας ἐκ τοῦ παραθύρου τὴν ῥάβδον του ὅπως μὴ ἔλθῃ εἰς πειρασμόν νὰ κτυπήσῃ ἓνα τῶν εὐγενῶν, λησμονήσαντα διὰ μίαν στιγμὴν τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὸν κύριόν του σεβασμόν.

Αὕτη ἡ ἐκφρασίς τῆς λύπης δὲν δύναται νὰ ἔχῃ καμμίαν σημασίαν. Διότι οἱ αὐλικοὶ δύνανται καὶ πάλιν νὰ ὑβρίσωσι τὴν Βουλὴν καὶ ὁ Βασιλεὺς δύναται καὶ πάλιν νὰ ἐκφράσῃ ἐπὶ τοῖς γενομένοις τὴν λύπην του.

Αὐτὰ ὅμως τὰ γενόμενα ἔχουν τὴν σημασίαν των. Ἡ ἐκφρασίς τῆς λύπης γίνεται ἐπὶ ταῖς λέξεσιν ἀνάγωγον ζῶον αἰς ὁ αὐλικὸς εἶπε τῷ βουλευτῇ. Ἀλλὰ ἡ λύπη δὲν πιστεύομεν νὰ ἐκτείνηται μέχρι τῆς παρατηρήσεως τοῦ πρώτου ὅτι ὁ βουλευτὴς ἔπρεπε τοῦ διαδρόμου διερχόμενος νὰ εἶναι ἀποκεκαλυμμένος. Ἀλλὰ καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἡμεῖς ἔχωμεν ἄδικον ἐν τῇ ὑποθέσει ἡμῶν, τὸ γεγονὸς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ θὰ παρίσταται ἐν τῷ μέλλοντι ὡς φάσμα ἐνώπιον παντὸς βουλευτοῦ εἰσερχομένου εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ λογίζεται καθήκον καὶ ὅταν οἱ κύριοι αὐλικοὶ δὲν εἶναι παταταγμένοι ἐν τῷ διαδρόμῳ, καὶ ὅταν ὁ διάδρομος εἶναι κενὸς καὶ ὅταν οἱ Βασιλεῖς δὲν θὰ εἶναι ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὁ Βουλευτὴς νὰ ἀποκαλύπτεται ἐκφράζων οὕτω λατρείαν πρὸς τὰ ἄψυχα καὶ ἀναβιάζων τὴν φανταστικὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως εἰς αὐλὴν ἀπολύτου μο-

νάρχου, οἷος ἦτο ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', οἷος εἶναι ὁ ἐξάδελφος τοῦ βασιλέως μας 'Αβδὺλ Χαμίτ.

Καὶ θὰ συμβαίνει ἐν τῇ μοναχικῇ μας ἀλλή, ὅ,τι ἀναφέρουν τὰ χρονικά τῆς αὐλῆς τοῦ αὐτοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' προκειμένου περὶ ἐνὸς δουκὸς, ὅστις ἠναγκασμένος νὰ χαιρετᾷ πάντοτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διέρχεται τὴν αὐλὴν τῶν Βερσαλιῶν παρὰ μὲ τὸ καπέλο σ' τὸ χέρι.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ κατεξουτέλις τοῦ συντάγματος καὶ ἡ ἀποχοίρωσις τῆς Βουλῆς. Ἄν ἔχῃ τι γόντρον τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα, εἶναι ἡ ἐξουσία τῆς Βουλῆς. Ἐκαστος βουλευτὴς εἶναι εἰς βασιλεὺς. Καὶ ὅ,τι ἡμᾶς τοῦλάχιστον ἠύφρανε, τὸ πρῶτον εἰσαλθόντας εἰς Βουλὴν ἐλληνικὴν, εἶναι ἐκεῖνο τὸ καὶ ἐλθὼν τῶν βουλευτῶν, μὲ τὸν πῖλον πάντοτε ἐπὶ κεφαλῇ, μὲ τὰς πόδας ἐνίοτε ἐπὶ τῶν θρανίων, τὰς χεῖρας ὀπίσω ἐπὶ τοῦ βήματος, τὴν ράβδον ἀνὰ χεῖρας καὶ λέγοντας περὶ ὧν καὶ περὶ τοῦ βασιλέως μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλευθεροστομίας μεθ' ἧς ὁ ἀνυπόφορος Στεφανίδης βαττολογεῖ ἐν τῷ καφενίῳ Γιαννοπούλου.

Τώρα αὐτὰ ὅλα πάνε. Βασιλεὺς, πρόεδρος τῆς Βουλῆς, Κυβέρνησις ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τοῦ ἐξουτελισμοῦ τῶν Βουλευτῶν ὑπὸ ἐνὸς ὑπνέτου τοῦ Βασιλέως.

Ἄν τὸ ζήτημα λάβῃ διαστάσεις, πιστεύσατέ με θὰ λάβῃ διαστάσεις ὑπουργικοῦ ζητήματος. Ἀλλὰ τὸ μέγα ζήτημα, τὸ μεταξὺ Βουλῆς καὶ Βασιλέως ἐλύθη κατὰ τῆς Βουλῆς καὶ εἴμεθα λίαν εὐχαριστημένοι διὰ τὴν λύσιν αὐτὴν, διότι ὁ λαὸς ἐξω τυλίστει εἰς τὴν αὐτὴν περιφρόνησιν ὅλους καὶ ὅλα καὶ περιμένει μίαν ἡμέραν, ἀργὰ ἢ ὀγλίγωρα, νὰ ἐκδικηθῇ.

Καλιδάν.

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ὅλα τὰ νερὰ βρεθῆκαν ἀγιασμένα μὲ τὰ Φῶτα.

Μοναχὰ τοῦ Σούτσου τρέχουν λασπωμένα σὰν καὶ πρῶτα.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ ΨΑΛΤΑΙ ἢ ΨΑΛΤΑΔΕΣ

(ΕΙΚΩΝ).

Ι.

— Διατί γελάς;

— Ἄ χὰ χὰ χὰ ἄφησέ με νὰ ξεθυμάνω 'λίγο καὶ σοῦ λέγω συνώδευα μίαν κηδεῖαν . . . χὰ χὰ χὰ

— Συνώδευες κηδεῖαν! καὶ γελάς!! ὦ! τῆς ἀναισθησίας σου!!!

— Μὴ μὲ καταδικάζῃς πρὶν ἀκούσῃς ἄ χὰ χὰ . . . ὦχ! θὰ σκάσω

— Ἀλλὰ τότε λέγε περὶ τίνος πρόκειται νὰ γελάσω καὶ ἐγώ· γνωρίζεις ὅτι ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων μόνον τὸν γέλωτα ἐκτιμῶ, ἀλλὰ τὸν δικαιολογημένον· ἐκτός ἂν γελάς ἀνευ λόγου, μόνον διὰ νὰ μιμηθῇς τὴν μουσικὴν, ἥτις ἐπιστρέφουσα τοῦ Νεκροταφείου παιανίζει παιδρὰ ἐμβατήρια· ἀλλὰ σὺ τὴν ὑπερηκόντισες, δὲν εἶσαι παιδρὸς, σὺ γελάς, ἢ μᾶλλον καγχάζεις

— Ἀκουσε χὰ χὰ χὰ

ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ.

Α'.

Πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Μὴ Χάνεσαι,

Συνήθως ἐπιστολαὶ τοιαῦται ἄρχονται ἀπὸ μικρᾶς αὐτοβιογραφίας ἢ καὶ ἐπὶ τὸ συντομώτερον καὶ περιεκτικώτερον αὐτογραφίας. Εἰς ἐμὲ νὰ ἐπιτρέψῃτε νὰ μὴν ὑποβληθῶ εἰς τοιαύτην ἐξομολόγησιν, διότι εἶμαι ἐναντίος πάσης ἐξομολογήσεως εἴτε ἐνώπιον ῥασοφόρου βαθυπώγωνος εἴτε ἐνώπιον νεάνιδος ἀγενεῖου—διότι ὑπάρχουν καὶ μυστακοφόροι τοιαῦται—γίνονται. Φέρω δ' ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ἅμα γνωρισθῶ καὶ ἀρχίσῃ νὰ γίνηται λόγος περὶ ἐμοῦ, κοκκινίζω καὶ τὰ χάνω. Καὶ τί χρῶμα θὰ ἔχω ὅταν γράφω δὲν σὰς μέλει· ἐνδιαφέρεσθε ὅμως πιστεύω διὰ τὸ δεύτερον. Καὶ τώρα ἀκριβῶς ἐνθυμοῦμαι τὸν Μοντεσκιὲ ὅστις εἰς παρομοίαν εὐρεθεὶς περίστασιν ἔκρυψε τὸ ὄνομά του διὰ νὰ μὴν τὸ πάθῃ, ὡς ἔλεγεν, ὅπως ἡ ὥραϊον πόδι ἔχουσα Κυρία, ἥτις ἅμα ἰδῇ βλέμματα νὰ σταυρόνῃσι τὸ γλαφυρόν της μέλος, τότε ἀκριβῶς ἀρχίζει νὰ στραβοπατᾷ.

Αἱ πολιτικαὶ μου ἐπιστολαὶ ἀντικείμενον θὰ ἔχωσι τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, ὅπερ δύναται νὰ λογισθῇ εἰς τὰς δύο λέξεις: διαίτησις ἢ πόλεμος.

Περὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐστρέφετο χθὲς ὡς ἵππος ἡ ἡμίονος μαγγανοπηγᾶδου τὸ χθεσινὸν φύλλον τῆς Ὁρας. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκ τῆς περιστροφῆς ζάλης τοῦ ζώου, ὁ κηπουρὸς φροντίζει νὰ καλύπτῃ τοὺς ὀφθαλμούς του· διὰ λόγους αὐτοσυντηρησίας ἡ Ὁρα ἐφρόντισε νὰ δέσῃ καὶ τοὺς ἰδικούς της καὶ τοῦ εὐφυοῦς συντάκτου της, ὅστις ὅμως ὡς πονηρὸς συχνὰ φαίνεται ἡπάτησε τὴν δέσποιάν του· ἀνέβλεπε περιοδικῶς.

— Αἱ λοιπὸν χαῖρε, καὶ γέλα ἕως αὔριον, ἂν σὲ ἀφίνη ἡ ἀστυνομία.

— Μὴ θυμόνης δά τελείωσε ὀμιλῶ

— Ἀκούω

II.

— Ἐβάδιζα εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος..χάχά..

— Ἐβάδιζες εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος . . .

— Ναί, ἐβάδιζα σύννους—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πολὺ σπανίως μοῦ συμβαίνει—ὅταν ἔξαφνα ἀκούω φοβεράς καὶ ἀπαισίας κραυγὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἑρμού προερχομένας, διακρίνω δὲ μακρὰν ὁμάδα ὄντων προχωρούντων βραδέως καὶ ἐν πυκνῇ φάλαγγι· ἐπειδὴ ὅμως ἀετός, ὡς γνωρίζεις, δὲν εἶμαι, δὲν ἠδυνήθην νὰ χαρακτηρίσω τὸ γένος τοῦλάχιστον, ἂν ὅχι τὸ εἶδος τῶν ὄντων τούτων ἔτεινα τὸ οὖς ὅπως ἐκ τῶν φωνῶν ἐννοήσω τῶν φωναζόντων τὴν φύσιν, ἀλλὰ μάταιος ἀγὼν, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντιληφθῶ ἂν οἱ ἦχοι ἦσαν βληχήματα, μπηκασμοί, μυκηθμοί, γρυλλισμοί, βρυχηθμοί, ὠρυγμοί, ἢ τὸ πιθανώτερον ὀγκηθμοί γνωρίζων ὅμως ὅτι πάσας τὰς ἀμφιβολίας ὁ χρόνος τὰς διαλύει καὶ ἔχων ἑναυλον εἰς τὰς ἀκρὰς μου τὴν ἱστορικὴν συμβουλήν τοῦ εὐγενοῦς λόρδου, ἀπεφάσισα ὡς Ἑλλήν νὰ ἔχω ὑπομονὴν ἕως οὗ τὸ κακὸν πλησιάζῃ· ἔλαβα ὅμως προφυλακτικὰ μέτρα καὶ ἐξησφαλίσθην πλησιάσας εἰς θύ-